

POSTANOWIENIE

Dnia 9 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras (przewodniczący)

SSN Michał Laskowski (sprawozdawca)

SSA del.do SN Wojciech Kopczyński

Protokolant Patrycja Kotlarska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Jerzego Engelkinga,
w sprawie **K. W.**

skazanego z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 283 kk w zw. z art. 91 § 1 kk,
art. 278 § 1 kk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie
w dniu 9 maja 2017 r.,

kasacji wniesionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich, na korzyść
od postanowienia Sądu Rejonowego w S.
z dnia 13 kwietnia 2015 r., sygn. akt II K (...),

1. uchyla zaskarżone postanowienie;

2. wydatkami postępowania kasacyjnego obciąża Skarb Państwa

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w S., wyrokiem z dnia 14 grudnia 2012 r., sygn. akt II K (...), uznał K. W. za winnego ciągu siedmiu przestępstw, stanowiących jednocześnie wypadki mniejszej wagi, z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. i art. 283 k.k., art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 283 k.k. i przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 7 miesięcy pozbawienia wolności.

Tym samym wyrokiem K. W. uznany został za winnego tego, że „w dniach 16/17 czerwca 2012 r. w K. z otwartego pomieszczenia obory-chlewika dokonał kradzieży miedzianego przewodu elektrycznego w ilości co najmniej 15 metrów o

łącznej wartości 300 złotych, czym działał na szkodę S. [...] w M.”, to jest występku z art. 278 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd połączył wymierzone kary i wymierzył K. W. karę łączną 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na okres dwóch lat próby. Wyrok ten nie został zaskarżony i uprawomocnił się z dniem 21 grudnia 2012 r.

W dniu 13 kwietnia 2015 r. Sąd Rejonowy w S. wydał postanowienie, w którym na podstawie art. 50 ust. 1 ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 r., poz. 1247) postanowił zamienić orzeczoną wymienionym wyrokiem za czyn z art. 278 § 1 k.k. karę 4 miesięcy pozbawienia wolności na karę 30 dni aresztu. Sąd postanowił jednocześnie uznać, „iż do odrębnego wykonania z przedmiotowego wyroku pozostała kara jednostkowa orzeczona w punkcie I wyroku w wymiarze 7 miesięcy pozbawienia wolności.” W uzasadnieniu postanowienia Sąd stwierdził, że „zgodnie z powołaną ustawą czyn z art. 278 § 1 k.k., dotyczący wartości szkody poniżej bądź równej 437,50 zł przestał być przestępstwem i stanowi wykroczenie. Kara podlegająca wykonaniu powinna więc ulec zamianie na karę aresztu w wysokości równej górnej granicy zagrożenia za taki czyn.”

Kasację od tego postanowienia wniósł na korzyść K. W. Rzecznik Praw Obywatelskich. Zaskarżył postanowienie w całości i zarzucił mu rażące i mające istotny wpływ na jego treść naruszenie prawa materialnego, to jest art. 50 ust. 1 ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 r., poz. 1247), poprzez jego zastosowanie w sytuacji, gdy brak było podstaw do zastosowania tego przepisu i dokonania kontrawencjonalizacji kary pozbawienia wolności, orzeczonej wobec skazanego wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 14 grudnia 2012 r., sygn. akt II K (...), w sposób przewidziany przez art. 50 ust. 1 wskazanej ustawy, albowiem kara łączna 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczona powyższym wyrokiem, została wykonana przez skazanego w całości.

Rzecznik Praw Obywatelskich wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia Sądu Rejonowego w S.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Rzecznika Praw Obywatelskich jest zasadna. Z treści art. 50 ust. 1 ustawy z dnia 27 września 2013 r. wynika wprost, że zamiany kary pozbawienia wolności na karę aresztu dokonuje się w trybie przewidzianym w tym przepisie jedynie w odniesieniu do kar podlegających wykonaniu. Podkreślono to zresztą w uzasadnieniu zaskarżonego kasacją postanowienia. Z dokumentu, który wpłynął do Sądu Rejonowego w S. w dniu 8 kwietnia 2015 r., a więc przed wydaniem zaskarżonego kasacją postanowienia, wynika natomiast, że K. W. odbył w całości orzeczoną opisanym na wstępie wyrokiem karę łączną 8 miesięcy pozbawienia wolności i w dniu 3 kwietnia 2015 r. został zwolniony z Zakładu Karnego w R. W ramach tej kary łącznej wykonana została kara 4 miesięcy pozbawienia wolności, którą zamieniono zaskarżonym postanowieniem na karę aresztu. Przypomnieć przy tym wypada, że wcześniej zarządzono wykonanie wymierzonej wyrokiem z dnia 14 grudnia 2012 r. kary łącznej 8 miesięcy pozbawienia wolności, ta orzeczona była bowiem pierwotnie z warunkowym zawieszeniem wykonania (postanowienie Sądu Rejonowego w S. z dnia 27 listopada 2013 r., sygn. II Ko (...)).

W tej sytuacji – wobec wykonania kary w całości - brak było podstaw do zastosowania art. 50 ust. 1 ustawy z dnia 27 września 2013 r. i dokonania zamiany kary pozbawienia wolności na karę aresztu (kontrawencjonalizacji). Sąd Rejonowy w S. wydał postanowienie rażąco naruszające wskazany przepis, zaś wykonanie tego postanowienia spowodowałoby skutki niekorzystne dla K. W. Konieczne więc było wyeliminowanie zaskarżonego kasacją postanowienia z obrotu prawnego. W zaistniałej sytuacji nie było przy tym podstaw do wydawania orzeczenia następczego. Sąd Najwyższy poprzestał zatem na uchyleniu zaskarżonego postanowienia.